

CC ONG
AYUDA AL DESARROLLO

www.ccong.es

Voluntaria amb Bomberos Humanitarios

08.07.13

Vaig començar el viatge força entrebancat. A l'aeroport de Barcelona, no em van poder donar la targeta d'embarcament pels dos vols, només pel primer. Em deien que el segon tram del viatge no estava confirmat. Aquí ja vaig començar a suar. Després, però, la cosa es va arreglar. Bé, no es va arreglar, vam trobar el motiu pel qual no em podien facturar. Resulta que a mi em constava Finnair a la reserva però el segon tram del viatge el feia Belavia Air, la companyia nacional de Bielorrússia i aquests t'expedeixen el bitllet directament a la porta d'embarcament. El susto, però, és digne de quedar registrat en el diari. I no va quedar aquí...

Un cop a Helsinki, a la porta d'embarcament van demanar-me el codi de barres de l'equipatge i em diuen que no estava en el format correcte i que no sabien si arribaria la maleta. Mare meva... Però bé, jo no hi podia fer-hi res, així que simplement m'ho vaig prendre amb calma i vaig seguir amb el viatge. I sí, finalment, va arribar.

A Minsk m'esperava la directora de l'internat amb el conductor. Em va abraçar i fer petons sense parar!!! Estava super contenta de veure'm!!! Em van fer un mini tour per la ciutat, em van acompanyar a canviar rubles i vam anar a l'internat on vam sopar juntes. Ja no hi havia gaire nanos perquè a la majoria ja estaven dormint o els estaven portant a dormir.

Em van ensenyar el lloc on dormiria: m'han donat una ala sencera de l'orfanat per mi!!! Ara mateix hi ha 52 nanos, però normalment en són setanta i pico, i per no tenir-los repartits per tot arreu, quan els nens que marxen a l'estiu amb familiars o famílies d'acollida no hi són, els reagrupen en les mateixes ales, de manera que en queden un parell de buides. Tinc lavabo, sala de tele, aparell de música, internet, vaja, tot un luxe!!! I aquest dia poc més vaig fer. La directora em va preparar un platet amb galetes i una garrafa de suc per l'habitació. Un parell d'sms per dir que havia arribat bé i a dormir.

Sala de la televisió

Dormitori

09.07.13

Avui per esmorzar m'he trobat un plat d'arròs amb un regustet dolç i dues llesques de pà. No sé si cada dia esmorzaré això, però si cada dia és així, penso que l'esmorzar se'm farà dur aquest mes! M'he menjat el pà i una mica d'arròs i he sortit a donar una volta mentre esperava que vingués la directora que em volia presentar "oficialment" als nens i personal.

Però mentre esperava que vingués, als nanos els ha faltat temps per venir-me a preguntar qui era, què feia, d'on venia... La directora m'ha presentat al personal al que em puc dirigir sempre que tingui dubtes i als nens que molts ja em coneixien. M'ha regalat flors que –si no he entès malament- han collit els nanos del jardí i una figura d'un angelet perquè em cuidi! Ja ho vaig dir ahir: un encant de dona! Hem estat bebent te amb ella i el personal una estoneta i els he ensenyat fotos de Badalona. Els ha encantat! Els he donat les xocolates que he portat de Badalona i han volat!

Després ella se n'ha anat. De fet, està de vacances, però s'ha pres la molèstia de venir ahir i avui per ajudar-me, presentar-me, etc. I aquí m'he quedat, amb 52 nens! Són lo més encantador que m'he trobat mai i sociables a més no poder. I això que tenim una barrera lingüística força important! Jo entenc alguna cosa de rus, però tampoc no gaire, i pensava que quan els nanos veiessin que no podien xerrar més enllà del "em dic tal, tinc tants germans,

m'agrada això i allò" marxarien avorrits... Però què va!!!! M'agafen de la mà, em porten amunt i avall i quan no entenc una cosa, em fan senyals o dibuixos o busquen altres paraules per dir-m'ho és al·lucinant la de recursos que han trobat per fer-se entendre!!! Quan volen jugar i no entenc les "instruccions" primer me'n fan un exemple entre dos, i després juguem tots. Per exemple, avui hem jugat al "un, dos, tres pica-paret" però jo no entenia el joc quan me l'explicaven de paraula. Els nanos han representat el joc per mi i llavors l'he identificat al moment i ens hem posat a jugar. El mateix ha passat amb el que nosaltres coneixem com a "fet i amagar". Xerrant no entenia res, però me l'han "representat", també l'he identificat de seguida i hem estat ben bé dues hores jugant!

Gairebé tots els nanos van amb cadira de rodes. Jo he identificat quatre tipus de nanos ben diferenciats. Tots tenen algun tipus de discapacitat tot i que a vegades no es veu fins que es mouen, perquè asseguts no ho sembla, però quan s'aixequen i caminen te n'adones que no estan bé. Hi ha un primer grup de nanos totalment autònoms, no tenen cap mena de discapacitat mental i, tot i que sí física, no tan greu com per no poder ser autònoms (en aquest apartat s'inclouen nanos amb cadira de rodes que també són totalment autònoms). El segon grup de nanos, són aquells que físicament estan totalment discapacitats però a nivell psíquic no tenen cap problema. El tercer grup, físicament estan relativament bé però sí tenen problemes psíquics. I finalment, hi ha un quart grup, el menys nombrós, que són nanos que ni físicament ni psíquicament estan bé.

El primer grup de nanos xerra amb mi i m'explica les coses. Ells són els que m'ajuden i em guien més per l'internat i els encanta fer-ho!!! Em cuiden molt, sempre m'agafen de la mà quan caminem, etc. I aquests són els que em "tradueixen" quan em parla algun nen amb discapacitat psíquica que no entenc.

La Nastia és una de les nenes amb més paràlisi de l'orfanat. No pot moure cap part del cos, però xeeeeeeerra!!!!!! I jo li dic "Nastia, no t'entenc" però li és igual ella parla i parla!!! :) I ella és perfectament conscient que no l'entenc perquè psíquicament està perfecta i ha entès que jo no l'entenc! Però li és igual és una xerraire!!! Em demana molt sovint que la passegi, si fa bon temps per fora, i si no, per dintre de l'internat.

A l'hora de dinar he estat donant de menjar a un dels nanos que pràcticament no es poden moure. És un encant de nen!!! Sempre es posa a riure quan em veu. I ha menjat la mar de bé! Per cert, el menjar està boníssim!!!!

Jo dino en una sala separada. No m'importaria dinar amb els nens. Però m'imagino que em separen perquè pugui estar més tranquil·la. Allà estic completament sola, el personal suposo que deu dinar a casa. Jo sóc l'única "interna", la resta va per torns. Abans de dinar estàvem jugant la Karina, Zhenia (és un nom de noi), Vodim, Iura (també noi) i jo i els he dit que després de dinar seguiríem jugant. Jo he de reconèixer que m'he pres el dinar amb calma perquè és l'únic moment que tinc per estar tranquil·la, pensar, descansar, etc. I quan he sortit me'ls he trobat a tots asseguts esperant davant la porta quan he sortit! I m'han dit "Laaaaura has trigat molt a dinar!". Què macos! Ni tan sols han trucat a la porta per no molestar-me. M'han esperat en silenci fins que he sortit.

Ah, sí, se m'oblidava. M'he hagut de treure els anells, les arrecades i el rellotge. Un parell de nanos que s'han quedat embaladits m'ho volien treure, tenen molta força i em feien mal i, a més a més, no podia estar per cap altre nano mentre "lluïtava" contra les criatures perquè em deixessin les orelles, els dits i el canell, així que he anat a lo pràctic, he pujat a l'habitació i m'ho he tret tot.

La roba ha quedat feta caldo. Molts nanos van bruts del jardí i quan et toquen t'embruten perquè porten les mans negres de la sorra. D'altres, especialment els que tenen problemes psíquics, saliven moltíssim i com que són tots molt carinyosos, acabes ple de babes per tot arreu. I concretament avui, amb l'afegit que han pintat els bancs, ningú no m'havia dit res, no hi havia cap senyal ni res per l'estil i m'hi he assegut... ^^ Així que us podeu imaginar com ha quedat la roba d'avui... XD

Estic tenint una mica de problemes de comunicació amb Espanya perquè ahir vaig veure que hi havia tele, internet, aparell de música... I avui quan ho he anat a provar no funcionava res. Ho ha estat mirant el personal, però tampoc no han aconseguit que funcioni. Però bé, en principi per l'internet només falta la contrassenya que ningú no té (el noi que suposadament la sap està de vacances i els està costant contactar amb ell), i amb això ja em conformo, ni que sigui per poder tenir a la família mínimament informada!

Des que he arribat no he begut aigua. Només sucs, que és el que em donen aquí. He volgut anar a comprar i justament l'única tenda del poble tanca els dimarts. Bé, així que de moment el líquid serà en forma de suc de pera. Ah, i hi ha una noia del personal que parla molt bé l'anglès. Uf! M'ha alleugerit molt saber que durant unes hores al dia hi ha una noia que parla anglès per si hi ha algun problema de comunicació seriós. Amb ella parlo rus de totes maneres perquè se sent més còmoda, però algun moment hem parlat en anglès i se li nota que en sap força.

I de moment això és tot! Alguns dels nanos els he acompanyat a dormir i d'altres s'han quedat encara desperts i probablement vagi a dormir jo abans que ells perquè estic morta. Ah, i una cosa que m'ha impressionat és que no hi ha gairebé cap nano sense bolquers.

I fins aquí. Estic encantada i fascinada amb la vitalitat d'aquests nens. Em sento tan acollida que sembla que porti aquí tota la vida! De veritat, una passada. I demà els nanos ja m'han fet el planning de amb qui i a què he de jugar... Millor que vagi a dormir... Quin dia m'espera!!!

11.08.13

Ahir va ser un dia força "normal". Simplement vaig passar el dia passejant amb els nens, jugant, etc. Per la tarda, però, la Lola em va acompanyar al centre del poble i em va ensenyar on podia comprar aigua. Portava des que vaig arribar sense beure aigua (suc sí, però aigua no). Només obrir l'aixeta se sent una olor a metall que tomba. Així que, tot i que ja em van dir que no begués aigua de l'aixeta, sentint aquesta olor tampoc no ho hagués fet!

Vam donar una volta a la plaça i ja està perquè no hi ha gaire més. Tot lo important (tendes, escola i poc més) està al voltant de la plaça. La directora s'ha assabentat que vaig sortir amb la Lola a donar una volta i m'ha dit de molt bones maneres que prefereix acompanyar-me ella o

que li digui a la subdirectora (i això que vaig sortir a plena llum del dia!). Vaja, al menys em sembla haver entès això...

I avui... Els esmorzars se'm fan molt durs, començo el dia amb gana... El primer dia em vaig trobar un plat d'arròs i dues llesques de pa. El segon dia el mateix arròs però com triturat (una espècie de sèmola d'arròs) i dues llesques de pa. Avui també una espècie de puré d'arròs i dues llesques de pa i formatge... Els altres àpats estan super bons, però els esmorzars se'm fan molt durs.

Nens que abans no em parlaven ni se m'acostaven, ja em comencen a donar la mà, em seuen a les cames... I ja no depenc tant de l'ajuda dels "grans" perquè em vaig entenent millor (no per l'idioma perquè en dos dies no es fan miracles, però ja començo a conèixer els nanos i sovint em demanen el mateix). Avui m'he assabentat que els dutxen un sol cop a la setmana. Tenint en compte que són nens i que es passen el dia pel terra, trobo que és molt poc. Ni tan sols els renten les mans abans de menjar i són nens que han de moure's fent anar les rodes de les cadires que toquen el terra. TOTS tenen les mans negres com el carbó i no els hi renten, només el dia de la dutxa. Avui l'Andrei s'ha fet pipí i l'han deixat amb el pipí i la roba posada. Crec que ningú se n'ha adonat perquè no s'acosten als nanos com jo. I de totes maneres, avui no toca dutxa :S ... Així que no sé quant de temps estarà així... És un nen molt maco, no es queixa mai, però li falta molt de carinyo i se li nota com li brillen els ulls quan me'l poso a les cames i m'abraaaaça sense parar. Es queda quiet i m'abraça. Avui també me l'he posat a les cames però pobret meu feia una pudor... Buf!!! El primer que he fet quan he arribat al vespre a l'habitació ha estat dutxar-me amb la roba posada perquè se li anés una mica la pudor. Li he passat sabó a la roba i després m'he dutxat jo... Però ara entenc aquesta olor a pipí que sento a vegades per les habitacions. En Pietia (nen), de tres anyets, ha caigut dins un vassal. El vassal era enorme, ha estat com caure dins d'un riu per ell i tampoc no l'han ni dutxat ni canviat la roba. S'ha quedat amb els peus xops regalimant i la cara i les mans li he assecat jo, però si no arriba a ser per mi, no sé ni si se n'haguessin adonat. Hi ha una persona responsable a cada torn per TOTS els nanos de l'orfanat. Entenc que amb tants de nens és difícil saber si algun s'ha fet pipí o ha caigut, però en general no veig ningú jugar amb ells i, per tant, també és difícil que vegin coses d'aquestes si no estan en contacte directe amb els nens.

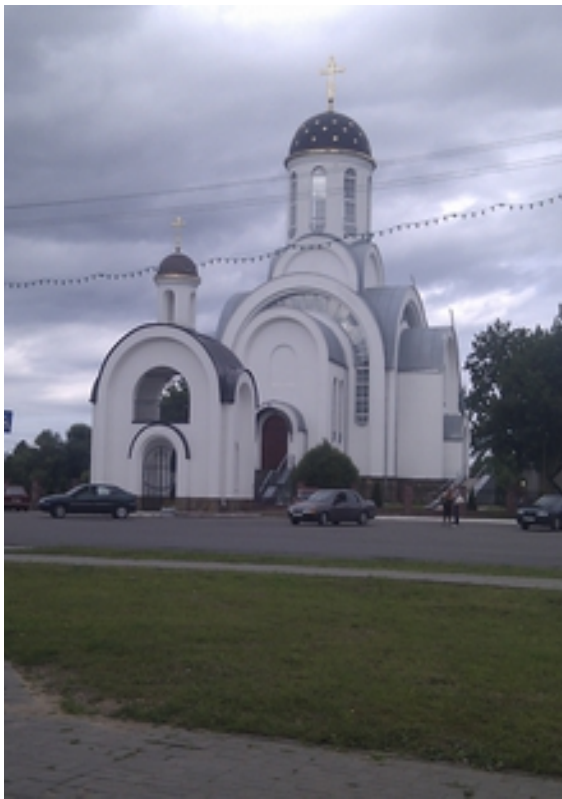
Quan em llevo els nanos ja estan desperts, i per això no sé ben bé quin és el procés que segueixen pel que fa a la higiene personal, si algú els controla o no. Jo per com els veig que van penso que no. Des que vaig arribar la gran majoria de nens ha portat la mateixa roba.

Avui m'he hagut d'anar a registrar a l'oficina d'estrangeria. Hem hagut de viatjar ben bé 45 minuts en cotxe. Hi havia un nen amb febre i han aprofitat per portar-lo a l'hospital en el mateix viatge. Se l'han quedat a l'hospital, jo m'he registrat i hem tornat a l'internat. Per cert que ja és la segona vegada que he de pagar per "papers" des que he entrat al país. El dia que vaig arribar, vaig haver de pagar una assegurança mèdica obligatòria per entrar al país. Em vaig enfadar molt i vaig preguntar a la noia que parlava anglès que com podia ser que per entrar al país hagués de pagar una assegurança mèdica si precisament un dels requisits perquè et donessin el visat era tenir una assegurança mèdica que et cobris a Bielorrússia i en portava el comprovant. Jo ja podia discutir tot el que volgués que sense pagar no entrava. I m'estaven esperant, així que vaig haver de callar i pagar 15 euros per una assegurança que no em val per

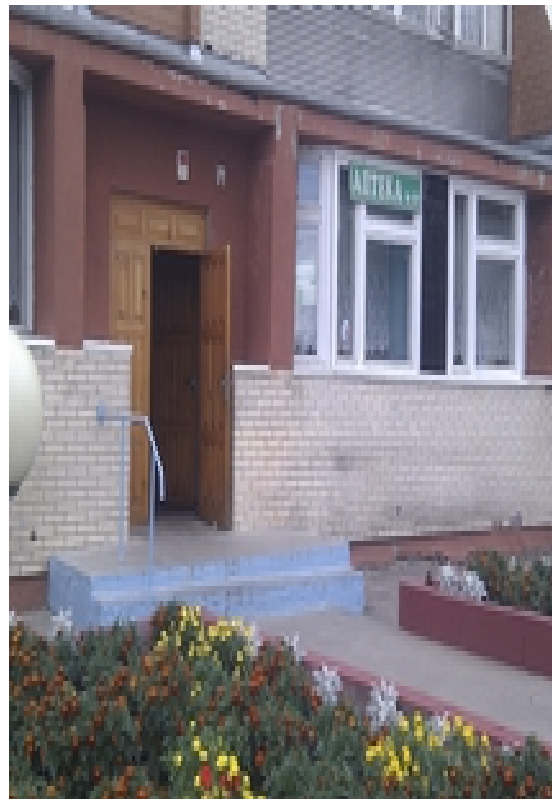
res perquè jo ja portava la meua de Barcelona perquè si no, no em donaven el visat. I avui per registrar-me m'han cobrat 50.000 rubles bielorrussos... Em fan tanta ràbia aquestes coses... Però bé, què hi farem, és això o això...

I per la resta, doncs tot com sempre. Ah, bé, avui ha plogut cosa que ha fet que tots els nanos haguessin d'estar dins. Les instal·lacions per fora són molt grans, però dintre són petites quan hi són tots a la vegada... I hi ha hagut una estoneta de caos amb tanta criatura, però al final ha sortit el sol i finalment han pogut jugar una estoneta abans de sopar. Avui quan només queien quatre gotetes els que caminen o poden moure's en cadira de rodes han sortit a mullar-se (aventures de "peques"). Els que tenen paràlisi total, però que s'ho volen passar igual de bé que la resta, s'ho miraven des de dintre... Així que he decidit agafar-los i treure'ls a la pluja amb la resta de neeeeens! Estaven super emocionats!!!! Aquests nanos normalment si no estan amb mi no he vist que estiguin amb cap altra persona. I de fet són molt sociables perquè t'entenen perfectament, però tenen problemes d'articulació quan parlen i per això els nanos no tenen paciència amb ells.

I aquest han estat els dos últims dies. Aviam què m'espera demà i el cap de setmana!

Església del poble

Farmàcia del poble

15.08.13

Fa dies que plou i els nens no poden sortir... És horrible... Les instal·lacions fora de l'edifici estan força bé, la veritat, però dins és horrible... No hi ha espais "oberts" tot són passadissos on amb prou feines hi caben dues cadires de rodes paral·lelament.

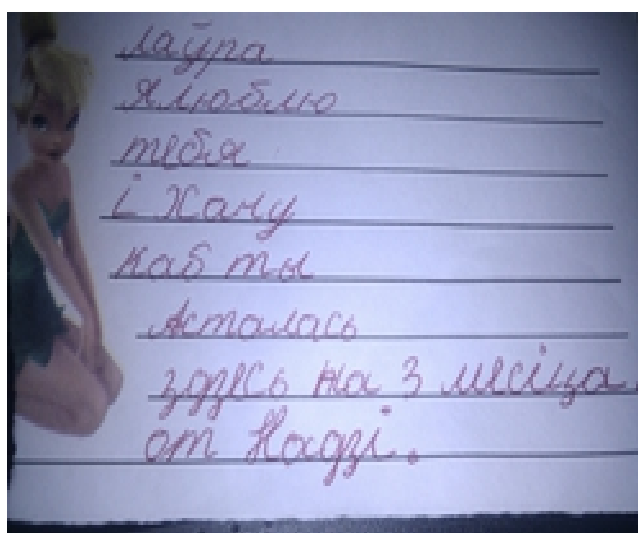
Aquests dies que ha estat plovent, m'he anat enduent nens a l'habitació per torns. Bé, no a l'habitació, sinó al menjador de l'ala que m'han cedit. Com que a l'estiu l'internat-orfanat no està ple, m'han deixat una ala sencera per mi sola. A cada "ala" hi ha una habitació relativament gran que fa lo que per nosaltres seria la funció de menjador. Hi ha un parell de sofàs i una tele. I aquesta és la zona comuna. Els nanos que mentalment estan bé, desesperen entre tanta criatura i caos els dies que plou perquè estan tots en una sola sala que es queda petitíssima per a tanta criatura, així que per torns me'ls vaig pujant a aquest menjador i fem algun puzzle que he trobat, mirem la tele, els deixo l'ordinador perquè escoltin música del youtube i els deixo fer fotos amb el mòbil (alguns són uns artistes!) i els deixo els meus bolis i fulls perquè pintin. Ha estat tot un èxit els nanos que hi han estat volen tornar-hi, i, els que no, volen pujar quan saben el que fem aquí.

Espero que vagi fent millor temps aquests dies, però no té pinta... Al menys demà encara no, així que res, haurem de tenir paciència.

Avui la Nadia m'ha escrit una petita carta on hi deia que m'estimava i que volia que em quedés tres mesos i no només un. Buf! M'he hagut de contenir... Però m'he pres el temps de dir-li que m'ho estic passant super bé, que jo també me l'estimo molt, però que jo tinc la família, amics i feina a Barcelona i que tard o d'hora he de tornar i, a més a més, el visat és només per un mes i, per tant, no em puc quedar més perquè si no la policia em vindria a buscar! :) Al final hem rigut i tot imaginant-nos la policia venint-me a buscar!

La sala on estan els nanos quan plou

Carta de la Nàstia demanant-me que em quedi tres mesos

16.07.13

Avui he descobert per què la directora em va demanar que no sortís amb ningú que no fos ella. Ho vaig entendre i ho he complert, però no acabava d'entendre per què. I avui la Lola m'ho ha explicat.

Resulta que el dia que vaig anar a passejar amb la Lola, no em van veure tornar. Per sortir del recinte, has de passar per una caseta on hi ha una senyora controlant qui entra i qui surt, però a vegades no hi és. Va donar la casualitat que al sortir sí que ens va veure, però al tornar no. Jo pensava que aquella senyora estava allà per controlar que no s'escapessin els nanos, i no pas per "controlar" al personal. Bé, en qualsevol cas, avui parlant amb la Lola m'ha explicat que el dia que vam anar al poble, la van trucar pel matí a primera hora dient-li que jo no havia tornat. La Lola els deia que era impossible, que ella personalment m'havia vist entrar al recinte (cosa certa perquè em va acompanyar personalment fins la mateixa porta i em va veure entrar). Fins i tot algun nano dels grans que encara no dormia em va venir a saludar!!! La cosa s'hagués pogut solucionar de manera ben senzilla simplement picant a la porta, hagués obert i haguessin vist que estava sana i salva a l'habitació. Però no sé, m'imagino que es van posar nerviosos o la senyora els deuria explicar molt convençuda que no vaig tornar i ni tan sols van caure en venir a mirar a l'habitació. Total que a la pobra Lola li va caure un marrón "sin comerlo ni beberlo" que dirien en castellà. I la pobra clar, normal, ara es troba en un compromís i prefereix no sortir amb mi :). Bueno, mira, què hi farem, venia a estar amb els nanos i hi estaré en el sentit més literal :).

Avui també ha plogut. Em segueixo portant als nanos per torns a l'habitació on juguen a l'ordinador, al mòbil, miren la tele i pinten amb els pocs fulls i bolis que he portat. Com que la sala és petita me'ls emporto de 5 en 5, com a molt 6 a la vegada.

L'Andrei és un nen molt, molt, molt carinyós i es fa estimar molt. Avui mentre passejàvem m'ha abraçat i m'ha dit que era una noia molt bona i que m'estimava molt. Gairebé se m'han caigut les llàgrimes. Són tots SUPER carinyosos. Fins i tot els que la llien més, si ets carinyosa amb ells, acaben demanant-te mimitos i abraçades i petons, de veritat!

L'Artiom és un nen molt hiperactiu i té bastants problemes de conducta amb el personal i entre els nens. Me'l vaig pujar ahir a l'habitació amb una mica de por (de fet me'l vaig pujar perquè m'ho va demanar una noia del personal que ja no sabia què fer amb ell, perquè us feu una idea de lo difícil que és de controlar) i me'l vaig asseure al costat i li vaig començar a acariciar el coll per darrere. Va entrar –de veritat ho dic– en una espècie de trance!! Al·lucinant. Estava quiet, parat, amb la mirada fixa. En un moment donat vaig parar, i es va girar, em va agafar la mà i me la va posar al coll com demanant que seguís. Des de llavors la relació amb aquest nen ha canviat radicalment. Cada matí em ve a demanar petons i m'abraça i m'agafa de la mà per caminar. És molt bon nano, però has de donar tu el primer pas, si no, no serà ell el que es vingui a fer amic teu. Estic molt contenta!

Avui la subdirectora m'ha donat un mini horari d'hores quan vol que treballi. Jo em llevo per esmorzar a les 8 i torno a l'habitació després de sopar. Durant el dia hi pujo ocasionalment per anar al lavabo o a beure aigua, però en general em passo el dia sencer des que em llevo fins després de sopar amb els nanos. Doncs avui, com deia, la subdirectora m'ha donat un horari de certes hores que necessita específicament que estigui amb els nanos, que inclou dissabtes i diumenges de 13 a 17h... Però bueno, no havia vingut a descansar!

Ah, i estic super contenta perquè no he tingut cap mena de mal de panxa ni diarrea. Venia mentalitzada per passar uns dies d'adaptació física i mental, però no m'ha calgut en cap dels dos sentits!

Tot i que des del primer dia vaig connectar amb la gran majoria de nanos, n'hi havia uns quants que per ser més tímids no se m'acostaven tant, però arrel de lo de l'habitació per torns he pogut tractar als nanos més individualment i s'ha creat un ambient molt maco entre els nens i jo, ara sí, gairebé sense excepció (hi ha un parell de ganàpies que es passen el dia a l'habitació mirant la tele o jugant a l'ordinador, però en són realment només dos o tres).

Nens jugant a la meva a la meva habitació

23.07.13

Fa uns dies que no escric perquè la veritat és que no hi ha hagut gaires coses interessants a explicar. La cosa ha estat bastant rutinària. Però fa un parell de dies que hi ha hagut uns canvis i ara he trobat una estoneta per escriure'ls.

En primer lloc, estan fent obres a la zona on està la meva habitació i, per tant, ja no em puc endur més nanos. Estan tots a baix sense jocs, sense res a fer, només hi ha una tele encesa i els nanos es barallen, es peguen i criden perquè no tenen cap mena de distracció. Fins i tot la tele ja ha perdut interès perquè els hi posen tot el dia. I plou des de fa dies seguits, no poden sortir al carrer... És desesperant, la situació de comportament i convivència entre els nanos ha degradat moltíssims en els últims dies...

La subdirectora, la Natàlia Nicolaevna, a finals de la setmana passada em va donar un horari de feina. A mi em va alegrar en un primer moment perquè fins llavors ningú m'havia orientat sobre què havia de fer i què no havia de fer i en quines hores. Jo m'anava apuntant a lo que feina la cuidadora –a l'hora de menjar ajudava a donar-los de menjar, després jugava o els passejava, etc.- però en realitat ningú m'ha dit mai en cap moment què fer. De fet tampoc la subdirectora ho ha fet, però al menys m'ha dit quines hores he de treballar obligatòriament,

que ja és més que res! (Després igualment jo passo molt més temps del que he de treballar amb els nanos, però sé que de X a Y aquelles hores són imepinables).

Però el que jo no sabia quan em va donar l'horari és que les hores que la subdirectora m'ha dit que he treballar són per cobrir les hores en les que no hi ha ningú. Per tant, estic totalment sola a càrreg de més de 50 nanos que a vegades ni tan sols entenc què els passa o què volen. A més a més, com que són discapacitats i molts no poden fer gairebé res sols, quan un nano, p.e. ha d'anar al lavabo, m'obliga a deixar als altres 40 i pico sols! Està clar que hi ha més adults a part de mi a l'edifici, però no tenen res a veure amb els nanos i estan fent coses totalment diferents en un altre lloc: les cuineres, els de manteniment, l'infermera... No sé... A mi personalment ja em sembla que és dur per una persona bielorrussa tenir tants nens a càrreg sola –si no hi fos jo, les altres dues noies farien tota la feina totalment soles-, però que em deixin sola quan ni tan sols entenc gaire cosa de rus... No sé a mi personalment no m'importa estar amb els nanos sola, però si passa alguna cosa greu i jo per qüestió d'idioma no m'entero de què està passant, els perjudicats són els nens! En fi... A això se li ha d'afegir que les dues úniques persones que s'han ofert a ensenyar-me la ciutat són les dues cuidadores, però tenim horaris totalment contraris perquè jo les cobreixo quan no hi són, per tant, quan elles treballen jo tinc lliure i quan jo treballo elles tenen lliure... Així que molt em temo que poc veuré de Bielorrússia. No havia vingut a fer turisme, està clar! Però esperava poder veure alguna coseta més a part de l'església del poble...

Els nanos, a més, ara que ja saben on dormo i estan avorrits perquè no poden sortir per la pluja, no em deixen descansar. Quan estic a l'habitació em vénen a picar, m'obren la porta i hi ha algun "rebelde" que es nega a sortir de la meva pròpia habitació perquè vol jugar amb l'ordinador o que li deixi el mòbil, etc. Hi ha un nano en concret, en Dima, que em té totalment "machacada". Quan no li dono el que vol (el meu ordinador per jugar, un caramel, el meu mòbil per fer fotos o jugar...), comença a pegar als companys i a fer-los la vida impossible: els hi tapa els ulls si volen veure la tele, als minusvàlids els hi dóna la volta de manera que queden d'esquenes a la tele, als tetraplègics els hi agafa qualsevol cosa que tinguin (ja sigui alguna joguina, algun color, el que sigui, la qüestió és fer-los cridar i enfadar), etc. dient-me que no pararà fins que li doni el que vol. Jo no cedeixo MAI i no li he donat mai res sota xantatge, però és molt agotador haver-li d'anar al darrere perquè no molesti als companys. Li he intentat explicar a la directora, però em sembla que no m'ha acabat d'entendre i el meu rus no dóna per més. La veritat és que aquests dies he arribat bastant al límit. És que ni a l'habitació tancada puc descansar ni desconnectar, i com he mencionat més amunt, té molt a veure el fet que fa dies que plou sense parar i els nanos estan avorrits a més no poder. De 50 nanos SEMPRE n'hi ha algun que et ve a picar, o que vol que vagis a passejar amb ell o simplement vol la teva companyia. La gran majoria ho entenen i se'n van quan els explico que ja porto tot el dia jugant amb ells i ara és "el meu moment de descans", menys en Dima... Però és que fins i tot aquells que marxen, haver-ho de dir a 15 nanos diferents cada 5 minuts explicar a un nen que vols descansar és desesperant. Me'ls estimo moltíssim a tots, però també necessito descansar de tant en tant!

29.07.13

La nit del 28 al 29 l'he passada molt malament. Vaig anar a dormir que el bloc estava completament buit i al llevar-me pel matí hi havia dues habitacions plenes. Per la nit m'ha despertat gent parlant, jo no entenien res de res. Total, que resulta que ha vingut una família

italiana de visita. Aquesta família, ha tingut al mateix nen acollit durant les vacances durant NOU anys i ara que el “nen” ja és gran (té 21 anys) els ha convidat a visitar Bielorrússia i s'estaran a l'orfanat perquè hi ha lloc per tots. Així que avui pel matí he conegut a la família italiana: en Francesco (el fill biològic del matrimoni), a la Nelli i en Valter. El Sasha és el “nen” que han tingut acollit durant tot aquest temps. I també hi havia l'Artiom, un nen que en Sasha està cuidant mentre els seus pares són fora per tema de feina.

El plan de la directora, que jo no l'he conegut fins ara o si me l'havia explicat no l'havia entès, era que estigués les primeres setmanes amb els nanos i, després, fes turisme amb la família italiana. Sembla ser que per això no havia vist res de res fins ara, estaven esperant a que arribés la família per “matar dos pájaros de un tiro”.

Avui hem anat al poble i hem estat a una missa amb la família, en Sasha, l'Artiom i la directora. Ha estat molt interessant, després hem visitat una mica el poble i hem pres un cafè a l'únic bar que hi ha en tot el poble i hem estat xerrant. Són tots molt encantadors i divertits! Hem connectat super bé.

El sopar a l'orfanat avui ha estat tot un festí! Fins ara a mi em donaven exactament lo mateix que als nanos, però avui ens han fet plats especials i estaven molt bons.

La meva nova família italiana. D'esquerra a dreta la Nelli, darrer en Francesco, la Elena, la directora de l'orfanat, al mig un dels ajudants del sacerdot, en Valter, en Sasha (el “nen” que tenien d'acollida) i l'Artiom, el nano que està cuidant en Sasha.

30.07.13

Avui ens han ensenyat les instal·lacions de l'orfanat. La veritat és que estan molt, molt bé. Diuen que durant l'any funcionen però jo al menys durant el mes que hi he estat, si no hagués estat per aquesta visita, ni tan sols hagués sabut que existien... Tenen una piscina pels nens (no per “diversió”, sinó per tractaments), gimnàs (també per tractaments, no per oci), un mini hospital i laboratori per no haver de treure els nanos d'allà si estan malalats, etc. El que passa és que tenen unes instal·lacions super bones però en canvi la higiene dels nanos és pèssima.

Moltes vegades es fan pipi i no els canvien, els dutxen només un cop a la setmana, gairebé mai es renten les dents... I em pregunto si potser no valdria més la pena tenir una higiene personal més cuidada i no unes instal·lacions tan modernes que per pressupost tampoc no poden fer servir sempre perquè no poden afrontar els gastos que suposa tenir tot allò en funcionament tot l'any.

També hem vist les classes. No tenen res a veure amb les nostres. La quantitat d'alumnes és molt menor per aula, i les activitats que fan són molt més manuals. Fan unes coses fantàstiques! I això els va molt bé perquè molts nens tenen problemes motrius i fer manualitats els ajuda molt a aprendre a controlar el seu cos i moviments.

Manualitats que han fet els nanos a classe

Piscina per tractaments

31.08.13

Avui hem anat a la casa de camp de la directora, on ens esperaven no només la directora, sinó alguns fills seus amb els néts, l'àvia, germans... Érem molta gent! Han preparat una quantitat de menjar espectacular! Només arribar, ens han fet beure 3 xupitos de vodka perquè deien que "és la tradició"... Nosaltres hem dit que no, però han insistit molt així que no ens ha quedat més remei. En aquella zona, hi havia un bosc on hi havia 4 cases en total, totes de la família. Una on hi vivia la mare de la directora ja molt gran, una de la directora i les altres dues dels seus germans. No hi vivia ningú més. Es respirava una pau increïble. A més a més, tenien un llac davant on ens vam banyar. L'aigua estava molt bona! També hi tenien una sauna. M'hi van fer entrar, però vaig sortir de seguida perquè em vaig agobiar molt! Oxigen segur que no hi faltava perquè la gent que es va quedar dins va sortir al cap d'una bona estona i estaven la mar de bé :) però la veritat és que jo tenia la sensació que no podia respirar i vaig sortir. Així que res, vam estar ballant, menjant, i banyant-nos tota la tarda i nit.

02.08.13

Avui havíem d'anar al circ. Ens hi havia de portar un amic d'en Sasha, l'Andrei, però finalment, ens hem distret i no hem anat al circ.

De camí cap a Minsk, ens hem parat a una casa on hi havia un cartell on s'hi podia llegir "MEL" en rus. L'Andrei a aparcat fora i ha entrat a la casa. Nosaltres ens hem quedat esperant fora. Al cap d'una estona ha tornat i ens ha fet entrar a tots a casa del "senyor de la mel" com li'n diríem a partir d'aquell moment. Allà ens ha ensenyat el que fa i tots els premis que ha guanyat. Premis internacionals i tot! Ens ha deixat provar la seva mel, ens ha convidat a uns xupitos d'una cosa que no sabem què era però estava super bona, portava, entre altres coses, mel. També ens ha ensenyat la casa. Quin fred deuen passar a l'hivern! La porta d'entrada no tancava bé i tenia un forat prop del terra. Les finestres eren finetes, finetes! Això sí, tenien dues estufes de llenya gegants! En aquell moment hi era el "senyor de la mel" amb el seu fill perquè, que tot just tenia uns mesets!

Vam ser-hi una bona estona perquè ens va estar explicant com vivia, com feia la mel, etc. i després va arribar la dona i vam seguir xerrant una estoneta. Finalment, quan vam arribar a la capital ja s'havia fet tard i per això no vam poder anar al circ. Però va valdre la pena perquè al circ hi podem anar també aquí, però en canvi veure com algú fa mel no ho podem veure cada dia! Ens va acollir com si ens conegués de tota la vida i ens acabàvem de conèixer!

Després, quan vam arribar a la ciutat, vam sopar una miqueta i vam visitar alguns bars, alguns d'ells molt originals! N'hi havia molts construïts sota terra!! I un d'ells era com ser dins una casa. Després de fer unes quantes visites, ens va tornar a l'orfanat i com que s'havia fet tard i ell mateix també estava cansat i el viatge de tornada a la capital era llarguet, es va quedar també l'Andrei a dormir a l'orfanat i va marxar al matí següent ben d'hora.

Cuina del "senyor de la mel"

Casa del "senyor de la mel". A l'esquerra la cuina, a la dreta el rebedor.

03.08.13

Avui l'Andrei, la seva parella i en Sasha ens han portat a veure un monument que es va fer en recordatori a tota la gent que va morir durant la segona guerra mundial. Era ESPECTACULAR. Hi havia una flama que no s'havia apagat mai des que es va inaugurar el monument i hi havia un petitíssim campanar a cada lloc on hi havia una casa que s'havia destruït amb els noms dels membres de la família que habitaven aquella casa i les seves edats. Una campana sonava cada minut en honor a les víctimes. La veritat és que impressionava molt.

Després, ens han portat a un lloc que encara no sabíem quin era, ens van dir que seria una

Monument als caiguts

sorpresa, però que portéssim coses d'higiene personal perquè no dormiríem a l'orfanat. La veritat és que jo anava amb un vestit i unes botes amb talons perquè tot i que no ens van dir on anàvem, no em van dir res de que em canviés així que vaig pensar que potser simplement anàvem a una ciutat que estava força lluny i per això dormiríem a un hotel o algu per l'estil... I va resultar que ens van portar a un festival de música a l'aire lliure. Em vaig quedar a quadros. Havíem portat respall de dents, però cap de nosaltres s'havia imaginat res així i, obviament, cap de

nosaltres s'havia vestit per la ocasió. I així és com vam passar la nit...

Jo en el festival de música acabada de llevar!

05.08.13

Avui han vingut uns voluntaris locals i hem fet una barbacoa! Caram, què bo que estava el menjar!!! Han jugat amb els nanos, els han portat uns quants caramels, hem estat al jardí... I a més a més ens ha fet bon dia! Ha estat fantàstic! Jo també he jugat amb els nanos, he portat a alguns nanos a acariciar el poni que tenen, avui com que feia sol l'han tret i els nens estaven molt contents perquè no el poden veure sempre. Però això volia dir feina per mi! :) Perquè tenen el poni apartat en un lloc amb gespa molt alta i els nanos amb cadira de rodes no poden arribar-hi perquè és massa dens, així que els he d'agafar a coll... He acabat amb un mal d'esquena! Sort que alguns voluntaris s'han apuntat a ajudar-me quan han vist que els portava

a coll a acariciar el poni. És injust perquè els que poden caminar sempre poden acariciar al poni, pujar als columpis, donar de menjar als “bambis” que tenen... Però als que van amb cadira de rodes, ningú no els acosta a fer res d'això! Així que sempre intento fer-ho jo, però m'està passant factura... A aquestes altures ja tinc un mal d'esquena que hi ha dies que realment roça la “insoportabilitat”, però la veritat és que veure als nanos tan feliços i contents val la pena qualsevol cosa.

De barbacoa!

06.08.13

Avui ha marxat la família italiana. Hem fet molt bona pinya i em van dir que els faria il·lúsió que els anés a despedir, així que m'he llevat jo també a les 5 del matí! El seu tren sortia a les 8 del matí des de l'estació principal de Minsk i com que hi havien de ser abans i teníem un trosset fins a Minsk, doncs ens hem llevat molt d'hora.

La despedida ha estat molt emotiva, al menys per mi. M'ha sabut molt de greu que marxessin perquè la veritat és que m'han caigut molt, molt bé i són una gent fantàstica.

08.08.13

Això ja s'ha acabat. Avui és el meu últim dia. Els dos dies que he estat sense la família italiana, he aprofitat per estar molt de temps amb els nanos. Aquests dies la veritat és que he estat amunt i avall i els nens estaven descol·locats perquè he passat d'estar cada dia a totes hores amb ells a estar més fora de l'orfanat que dins. Així que aquests dos últims dies tot ha tornat a la normalitat. També he fet molt bona relació amb en Sasha, que ha estat super maco i s'ha quedat aquests dos dies més per fer-me companyia. Ha estat fent les seves coses també, no ha estat sempre amb mi, però rondava per l'orfanat per si necessitava alguna cosa.

Els nens em pregunten quan tornaré, si em poden venir a veure a casa meva... Se m'està fent una mica dur, la veritat... Alguns nens fa temps que quan em veuen pel matí em vénen a saludar corrents i m'abracen i em fan petons i em diuen “Laura, la meva petita família”... I la

veritat és que no puc dir-los si/quan tornaré. M'agradaria tan tornar-los a veure, però no els hi vull dir cap data perquè si després no pot ser pel que sigui, no vull que es decepcionin.

La despedida, per sort, ha estat força ràpida, així que no he tingut temps de posar-me sentimental, cosa que agraeixo, la veritat, perquè si hagués estat massa llarga, potser se m'hagués escapat alguna llagrimeta i era una cosa que volia evitar a tota costa davant dels nanos.

M'han acompanyat, la directora, el conductor i en Sasha. M'he despedit de les cuineres i les he felicitat pel menjar perquè la veritat és que he disfrutat molt menjant!!! Al final fins i tot els esmorzars me'ls menjava de gust :). També he dit adéu als altres treballadors. Els nanos em feien petons i petons i més petons i m'abracaven, però tot i que em deien que estaven tristos i que em trobarien a faltar, estaven somrient, cosa que m'ha animat bastant. He pujat a la furgoneta, ens hem dit adéu amb la mà i ja està, aquí s'ha acabat... A l'aeroport tot normal, com en qualsevol altre aeroport... La directora i en Sasha m'han acompanyat fins el control de seguretat. I aquesta ha estat la meva experiència i petita contribució a fer la vida d'aquests nanos una mica més alegre. Crec que se n'emporten un bon record i jo també. No sé quan tornaré a tenir l'oportunitat d'anar-hi, però m'agradaria molt repetir!

Laura Figuerola